



Άρετές καί πάθη

Ό μικρός ψαράς

Έχετε παρακολουθήσει, παιδιά, αγώνες δρόμου μετ' έμποδίων; Είμαι στ' αλήθεια έντυπωσιακό νά ξεκινούν οί άθλητές σάν έλατήρια καί νά πηδούν τά έμπόδια τό ένα μετά τό άλλο! Σήμερα θά σās παρουσιάσω ένα παιδί πού υπερπήδησε τρία μεγάλα έμπόδια καί έφτασε νικητής στό τέρμα. Δέν ήταν άθλητής αλλά ... ψαράς! Πώς άραγε τά κατάφερε;

Η ιστορία μας

Άρπαξε τό καλάμι τοῦ ψαρέματος ό Νικόλας, έκανε έναν έλεγχο σήν πετονιά κι έβαλε μέσα στόν κουβά τά υπόλοιπα σύνεργα. Πόσο ήθελε νά πιάσει σήμερα πολλά ψάρια! Έκανε τόν σταυρό του κι έτοιμάστηκε νά βγει από τό σπίτι. Τόν σταμάτησε όμως ή φωνή τής μητέρας του.

- Ποῦ πās, παιδί μου, τόσο νωρίς; Άκόμη δέν βγήκε ό ήλιος. Στόν ύπνο σου τό έβλεπες τό ψάρεμα;

- Θέλω νά προλάβω σήμερα, μαμά. Νά γεμίσει ό κουβάς μου μέ ψάρια!

- Ψαράκια θέλεις πού σοῦ ἀρέσουν, ἔ; τόν ρώτησε ξανά ἐκείνη. Σίγουρα θά εἶδες πού ἐτοιμάζομαι νά μαγειρέψω ρεβύθια. Ἀκόμα δέν μπόρεσες νά τά συνηθίσεις.

- Μαμά, βιάζομαι. Θέλω νά φτάσω πρὶν πιάσει ἡ ζέστη. Σέ χαιρετῶ, λοιπόν. Γειά σου! τῆς φώναξε βγαίνοντας.

- Στό καλό, παιδί μου! Καί... καλή ψαριά! τοῦ εὐχήθηκε βλέποντας τήν ἀποφασιστικότητα τοῦ γιοῦ της.

Κατά βάθος χαιρόταν πού ὁ μικρός της γιός -ἄς ἦταν μόλις ἔντεκα χρονῶν- εἶχε γιά ἀπασχόληση τό ψάρεμα. Ὅλο κι ἔφερνε στό σπίτι κανένα φρέσκο ψαράκι. Εἰδικά ὅταν ἦταν νά μαγειρέψει ὄσπρια, ρεβύθια ἢ φασόλια, ὁ Νικόλας, πού δέν τά συμπαθοῦσε, προσπαθοῦσε νά πλουτίσει τό γεῦμα μέ φρέσκα νόστιμα ψαράκια. Τό φαγητό τους ἦταν συνήθως ἀπλό ἕως φτωχικό. Δέν ὑπῆρχε ἀνεση γιά πολλά ἔξοδα. Ὁ πατέρας δούλευε ναυτικός κι ἔλειπε σέ μακρινές θάλασσες. Τά χρήματα πού τούς ἔστελνε ἔφταναν ἴσα - ἴσα γιά τά ἀναγκαῖα. Εὐτυχῶς ἡ θάλασσα γύρω ἀπό τό νησάκι τους ἔκρυβε πολλούς νόστιμους «θησαυρούς» κι ὁ Νικόλας τούς ἀξιοποιοῦσε.

Ὁ ἥλιος δέν εἶχε ἀνατείλει ἀκόμα. Ὁ Νικόλας διάλεξε μία ἡσυχη τοποθεσία στά βράχια, ἀκριβῶς πάνω ἀπό τή θάλασσα. Ἐκεῖ συνήθιζε νά πηγαίνει τόν τελευταῖο καιρό γιά ψάρεμα. Κάθισε, λοιπόν, φόρεσε τό καπέλο του κι ἐτοίμασε τό δόλωμα. Ἐριξε μέ δύναμη τήν πετονιά μέσα στό νερό.

«Ἄγιε μου Νικόλα, πού ἔχω καί τό ὄνομά σου, βοήθησέ με σήμερα νά γεμίσω ὄλο τόν κουβά μέ ψάρια! Νά πιάσω καί κανένα μεγάλο κεφαλόπουλο ἢ λαβράκι!», εὐχήθηκε μυστικά. «Ποῦ νά ἔξере ἡ μητέρα ὅτι τά ψάρια δέν τά θέλω σήμερα ἐπειδή θά μαγειρέψει ρεβύθια...», σκέφτηκε ὁ Νικόλας. «Ποῦ νά ἔξере ὅτι τά θέλω...».

Γιά ποιόν ἄραγε τά ἠθελε σήμερα τά ψάρια;

Ἡ σκέψη του πῆγε ἀμέσως στόν συμμαθητή του, τόν Βαγγέλη. Ὁ πατέρας τοῦ Βαγγέλη, ὁ καπετάν-Θανάσης, εἶχε ἓνα μικρό καρά-

βι, ένα καϊκι. Ήταν καλός ψαράς. Ήπαιρνε μάλιστα τά καλοκαίρια καί τόν γιό του μαζί γιά νά μαθαίνει τή δουλειά. Ήπιαναν τόνους ψάρια μέ τά δίχτυα τους καί τά πουλοῦσαν στήν ἀγορά.

Μιά μέρα, καθώς γυρνοῦσε ὁ Νικόλας ἀπό τό ψάρεμα, ὁ Βαγγέλης εἶδε τά λίγα ψάρια πού κρατοῦσε.

- Μόνο αὐτά ἔπιασες, καημένε; τόν ρώτησε. Ἔ, ἄς θεωρήσουμε ὅτι εἶσαι κι ἐσύ ψαράς! γέλασε. «Ψευτοψαράς», νά ποῦμε καλύτερα, τοῦ πέταξε κοροϊδευτικά κι ἀπομακρύνθηκε.

Πολύ πληγώθηκε τότε ὁ Νικόλας ἀπό τά λόγια τοῦ Βαγγέλη. Τοῦ ἤρθε νά πετάξει κάτω τά λίγα ψαράκια πού εἶχε ὁ κουβάς του. Ἀλλά θυμῆθηκε τά... ρεβύθια, τό φτωχικό τους τραπέζι καί συγκρατήθηκε. Δέν πειράζει. Ἄς τόν κοροϊδεψε ὁ Βαγγέλης! **Δέν θά τοῦ κρατοῦσε κακία.**

Ἦνιωσε μιά λύπη καθώς θυμῆθηκε πάλι τόν Βαγγέλη. Ὅχι ὅμως γιά τά πικρά του λόγια, ἀλλά γιά τό κακό πού βρῆκε τήν οἰκογένειά του ἐδῶ καί μιά βδομάδα. Ὁ πατέρας τοῦ Βαγγέλη ἔπεσε καί ἔσπασε τό πόδι του. Γιά δυό μῆνες δέν θά μπορούσε νά δουλέψει. Τό καϊκι τους ἔμενε ἀραγμένο στό λιμάνι. Ὁ Βαγγέλης ἦταν ἀκόμη μικρός γιά νά τό κουμαντάρει.

«Ποιός ξέρει πῶς τά βγάζουν πέρα τώρα πού δέν πάει ὁ κυρ-Θανάσης στό ψάρεμα... Κάτι πρέπει νά κάνω κι ἐγώ, κάπως νά βοηθήσω», σκέφτηκε ὁ Νικόλας, ὅταν ἔμαθε τό ἀτύχημα. «Ψευτοψαράς» θυμῆθηκε τά κοροϊδευτικά λόγια τοῦ Βαγγέλη, ἀλλά αὐτή τή φορά δέν ἐνοχλήθηκε καθόλου. Μέσα του ἀκουγόταν πιό δυνατά τά λόγια πού τούς εἶχε πει ὁ ἱερέας τήν Κυριακή στήν ἐκκλησία: **«Εἶμαστε ὅλοι ἀδέρφια, παιδιά τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι γεμάτος ἀγάπη. Νά μὴν κρατοῦμε κακία γιά κανέναν! Νά βοηθᾶμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, νά κάνουμε θυσίες γιά τούς ἄλλους, ἔστω καί μικρές! Ὁ Χριστός θυσίασε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του πάνω στόν σταυρό γιά χάρη μας».**

Πολλή ἐντύπωση ἔκαναν αὐτά τά λόγια στόν Νικόλα. Γι' αὐτό καί σήμερα τήν πῆρε τήν ἀπόφαση: Ὅσα ψάρια θά ἔπιανε, θά τά

πήγαινε κρυφά στό σπίτι τοῦ συμμαθητῆ του, τοῦ Βαγγέλη. Ἔνα μικρό δῶρο γιά τό μεσημεριανό τους τραπέζι. «Ἄγιε μου Νικόλα, βοήθησε νά πετύχει τό μουσικό μου σχέδιο!», ψιθύρισε.

Καί νά! Σέ λίγο τοίμπησε κιόλας τό πρῶτο ψάρι. Ἡ πετονιά κουνιόταν σάν τρελή μέσα στό νερό. Τράβηξε μέ δύναμη τό καλάμι του ὁ Νικόλας καί τί νά δεῖ; Στήν ἄκρη τῆς πετονιαῖς -τί καταπληκτικό!- τιναζόταν ἕνα μεγάλο σπαρταριστό λαβράκι!

«Σ' εὐχαριστῶ, ἄγιε Νικόλα!», φώναζε χαρούμενος ὁ μικρός μας ψαράς. «Σίγουρα θά περνᾶ κοπάδι ἀπό ἐδῶ. Ἄς ξαναρίξω!».

Πράγματι! Δέν ἄργησε νά πιάσει ἕνα ἀκόμη λαχταριστό λαβράκι. «Καί μόνο μ' αὐτά τά δύο θά ἔχουν ἕνα νόστιμο μεσημεριανό γεῦμα, τόσο μεγάλα πού εἶναι», σκέφτηκε ὁ Νικόλας. Συνέχισε ὁμως νά ψαρεύει καί μέσα σέ λίγη ὥρα εἶχε γεμίσει ὁ κουβάς μέ ποικιλία ἀπό ἄλλα μικρότερα ψαράκια.

«Καλή ψαριά!», ψιθύρισε εὐχαριστημένος ὁ Νικόλας. Μάζεψε τά σύνεργά του καί ξεκίνησε γιά τό χωριό. Περπατοῦσε χαρούμενος κι ἀνάλαφρος σφυρίζοντας.

Σέ λίγο ἔφτασε κοντά στό σπίτι τοῦ Βαγγέλη. Κοίταξε προσεκτικά γύρω του, δέν φαινόταν κανένας. Εὐκαιρία νά πλησιάσει στό σπίτι. Ἄδειασε τόν κουβά μέ τά ὀλόφρεσκα ψάρια σ' ἕνα καλάθι πού βρῆκε ἐκεῖ κι ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Πῆρε μιά μικρή πέτρα ἀπό κάτω καί σημάδεψε τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Πέτυχε διάνα! Κρύφτηκε πίσω ἀπό τόν φράχτη καί... μόλις πού πρόλαβε. Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε κι ἐμφανίστηκε ὁ Βαγγέλης. Τόν ἄκουσε μάλιστα πού φώναζε:

«Μαμά, κάποιος μᾶς ἔφερε ἕνα καλάθι ψάρια. Πωπώ! Ἔχει καί δυό μεγάλα λαβράκια!», ἀντήχησε ἡ φωνή του.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κι ὁ Νικόλας βγήκε ἀπό τήν κρυφώνα του. Πῆρε τόν δρόμο γιά τό σπίτι. Ἐνιωθε τόσο εὐτυχισμένος, κι ἄς ἤξερε ὅτι στό τραπέζι θά τόν περίμεναν... τά ρεβῦθια. Θά τά ἔτρωγε μέ πολλή εὐχαρίστηση σήμερα.

- Τί ἔγινε, Νικόλα; Ποῦ εἶναι τὰ ψάρια σου; Δέν ἔπιασες τίποτε; ἀπόρησε ἡ μητέρα του.

- Δέν πειράζει, μαμά! Καλά εἶναι καί τὰ ρεβύθια, ἀπάντησε ὁ μικρός ψαράς.

Πρώτη φορά τόν εἶδε ἡ μητέρα του νά τρώει μέ τόση ὄρεξη τὰ ρεβύθια. Ποῦ νά ἤξερε πόσο τόν εἶχε «χορτάσει» τό μικρό του μυστικό!...

Μικρές θυσίες γιά τούς ἄλλους

Τά κατάφερε, παιδιά, ὁ Νικόλας νά πετύχει τό μυστικό του σχέδιο. Ἔκανε μιά θυσία γιά τήν οικογένεια τοῦ Βαγγέλη, **ξεπερνώντας τρία μεγάλα ἐμπόδια**. Ποιά ἦταν αὐτά; (Ἀφοῦ ἀναφέρουμε τό κάθε ἐμπόδιο, τό τοποθετοῦμε σέ πίνακα, βλ. ὀπτικοακουστικό ὑλικό).

α) Χρειάστηκε πρῶτα **νά συγχωρήσει** τόν Βαγγέλη πού τόν κορόιδεψε καί τόν ἀποκάλεσε «ψευτοψαρά». **Δέν ἄφησε μέσ στήν καρδιά του νά ἀπλωθεῖ ἡ κακία**. Ξεπέρασε ἔτσι τό πρῶτο μεγάλο ἐμπόδιο.

β) Εἶχε μιά δυσκολία στό φαγητό, **μιά ἰδιοτροπία**, ὅπως τή λέμε: Δέν συμπαθοῦσε καθόλου τὰ ρεβύθια, δέν ἤθελε νά τό τρώει αὐτό τό φαγητό. Ὅμως προσέξατε; Ὑπερπήδησε κι αὐτό τό μεγάλο ἐμπόδιο.

γ) Τέλος, **ξεπέρασε ἕνα ἀπό τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια: τήν ἀγάπη στόν ἑαυτό του**. Θυσίασε καί χρόνο, ἀλλά καί τὰ ψαράκια πού λαχταροῦσε ὁ ἴδιος, γιά νά τὰ χαρίσει στήν οικογένεια τοῦ Βαγγέλη. **Ἔκανε μάλιστα τό καλό μυστικά**.

Ἔσεῖς ἔχετε κάνει, παιδιά, κάποιες μικρές θυσίες; Θυσία εἶναι νά δώσω ἕνα ἀγαπημένο μου παιχνίδι στό ἀδερφάκι μου πού μοῦ τό ζητάει, νά μοιρασῶ ἕνα ὠραῖο γλυκό μέ ἕνα συμμαθητή μου πού τό στερεῖται, νά τρέξω νά βοηθήσω τή μητέρα μου, ἐνῶ θέλω νά παίξω...

Πόσο άρέσει, παιδιά, στον Θεό να ξεπερνούμε διάφορα εμπόδια και να θυσιάζουμε κάτι δικό μας, για να ευχαριστήσουμε τους άλλους! Φτάνουμε έτσι με τη βοήθειά Του νικητές στο πρωτάθλημα του καλού και της αγάπης και κερδίζουμε τό βραβείο τ' ουρανού (σηήνουμε τό τέρμα, βλ. όππ. ύλικό).

Καθεμιά μικρή θυσία,
ξέρω, άρέσει στον Θεό.
Τά εμπόδια ξεπερνάω
για να κάνω τό καλό.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ



1. Τά τρία εμπόδια.
2. Τό σύνθημα του μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Παιχνίδι: «Τό ψάρεμα».
5. Κατασκευή: «Ό βυθός της θάλασσας».